

מבחר פתבים

פלא קטן

אסופה לציון עשור לכתב העת מוטיב

מוטיב

מספר 101
101-1011

מוטיב

101-1011

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

מבחר כתבים

פלא קטן

אסופה לציון עשור לכתב העת מוטיב

10 מוטיב
על שם יצמחה דין
2005-2015

מוטיב
על שם יצמחה דין
ירחון בנושא שירה וספרות עברית

מבחר סתפים

פלא קטן

אסופה לציון עשור לכתב העת מוטיב

10 מוטיב

על שם יצחק נבון ויצחק שנייד
1977-2017

מוטיב

על שם יצחק נבון

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

מוטיב
ספרים

פלא קטן | מבחר כותבים
A small wonder | Various Writers

עריכה, עיצוב ועימוד: אלירן דיין
הוצאה לאור: מוטיב ספרים

ניקוד והגהת השירים והסיפורים באחריות הכותבים בלבד!

מהדורה ראשונה – ה'תשפ"ו 2025

© 2025 כל הזכויות על היצירות המופיעות באסופה זו שמורות למחברים

© 2025 כל הזכויות על האסופה והפקתה שמורות למוטיב ספרים

info@motiv-magazine.co.il

סדר השירים

- 9..... תאום | חגית בת־אליעזר.
- 10..... התנועות הקטנות של ההיסטוריה | יעל שדה
- 11..... קסם | נעמה קדוש
- 12..... * | לילך מאיר
- 14..... רגע פלאי | דנה אדרי־פינבלט
- 15..... הפוגה | מינה גורל
- 16..... רומיאו ויוליה | יורם סלבסט
- 18..... רגע | נהרת לבי
- 19..... קסם כפול | אדי פיין
- 22..... איחוי | תמר דוד־כריספי
- 23..... * | לילך מאיר
- 24..... גופיית סבא | נעמה קדוש
- 25..... פרויקט חיי | רויטל קלם
- 26..... שירי הייקו | יורם סלבסט
- 27..... נסיעה | חגית בת־אליעזר
- 28..... ראית | נהרת לבי
- 29..... פלא הזריחה | גלית גז
- 30..... נורה | יורם סלבסט
- 31..... * | לילך מאיר
- 32..... לא זמן למחשבות | מינה גורל
- 33..... קזינו | עדנה אפק
- 36..... ברכות האלף ופלא | אסף קורן
- 37..... דוקטורט | חגית בת־אליעזר
- 38..... הכוכבים שלי | נעמה קדוש

פלא קטן היא אסופה לציון עשור של עשייה, כתיבה ויצירה עברית של כתב העת מוטיב והמיזמים הנלווים אליו. אסופה זו היא כולה פלא. פלא קטן נולד מתוך הרצון לעצור לרגע ולהביט סביב, למצוא יופי גם בדברים הפשוטים, ולשתף אותו עם אחרים. לפעמים הפלא הכי גדול קורה דווקא בשקט – בחיוך של בוקר, בריח של קפה, במילה טובה, בצבע של עלה שנפל. תוכלו לקרוא כאן על הפלאים הקטנים של החיים — על רגעים יום־יומיים שיש בהם אור, הפתעה, חום או תקווה. אין צורך בפלא גדול – מספיק פלא שירטיט את נפשכם.

תאום

חגית בת־אליעזר

הַאֲנוּשׁוֹת מִתְפַּעֲרַת עִם הַזְדַּקְנוּתִי

פֶּלֶא שֶׁפָּנִיד עֲדִין נְעִימִים לְעִינִי
וְאֲנִי יְכוּלָה לְהִבִּיט בָּהֶם מִמְשָׁכוֹת
בְּזֶמַן שֶׁאֲתָה לֹא מְסִיר מִמֶּנִּי אֶת מִבְטְךָ

התנועות הקטנות של ההיסטוריה

יעל שדה

בזווית הבית הזר שאליו נמלטתי במתקפה האחרונה ישנה פינה קטנה. בפינה הזו, בין שעת אזעקת הבוקר לרגיעה של אחרי, נושבת רוח בוקר קלה. ביציאה טרוטת העיניים מהמקלט הצפוף, אני ממהרת לשטוף פנים, לצחצח שיניים ולהכין לי כוס קפה של בוקר. אני ממהרת כדי שלא יתפסו אותי הרצונות והצרכים של אחרים. לא רוצה לשבת עם אף אחד. רוצה פינה קטנה בזווית מוסתרת שיש בה בריזה. היא טופחת על פניי בקלילות ומזכירה לי שאפשר רגע לנשום. רגע אחרי כבר מחכה הודעה בטלפון שמבשרת על האסון שקרה. ובין המקלט להודעה – תנועה קטנה משיבת חיים, מזכירה שלא הכול קפא באימה.

קסם

נעמה קדוש

מתנישב על השטיח בסלון
נדדה הקטנות אונזות בקנשי
במספר חבילות קלפים שמצאת.
"אמא", אתה קורא לי
"אני עושה לך קסם
בואי תראי".

סוף יום מתיש.
מתושבת על הכרסה מולך
ואור כמו נצת בתוכי.
אני רואה את הקסם
הולך ונגדל
אני רואה אותו
יושב פה מולי.

★

לילך מאיר

תִּרְאֵי אוֹתֵי אִמָּא
אִמָּא, תִּרְאֵי אוֹתֵי
קוֹפְצֵת
מְדַלְגֵת
גְּדֹלֶת

תִּרְאֵי אוֹתֵי אִמָּא
אִמָּא, תִּרְאֵי אוֹתֵי
יָפָה
שְׂמֻקָּה
וְטוֹבָה

תִּרְאֵי אוֹתֵי אִמָּא
אִמָּא, תִּרְאֵי אוֹתֵי
תִּסְתַּפְּלֵי עָלַי
תִּתְפַּעְעֵלֵי מִמְּנִי
תִּאֲהָבֵי אוֹתֵי
תִּהְיֵי אֵתִי

העינים מסתפלות,
מחיכות
הראש מהנהן, בהסקמה.
והמתשבות מרחפות

מגיל קטן אנחנו מלקטים אשור לאשור ויוצרים אסף בתבת האוצרות.
אם המיכל מלא אנו נושאים אותו על הגב,
אם הוא ריק
אנחנו ממשיכים לאסף ולעולם לא מפסיקים....

הלב מבקש לומר
תראו אותי
תסתכלו עלי
כמה גדלתי וצמחתי
כמה יפה נהייתי
כמה פוח ועצמה צברתי

אמא, תראי אותי
תראי אותי אמא.

רגע פלאי דנה אדרי־פינבלט

רגע שֶׁל חֶסֶד כְּמוֹ לְטוֹף אֲמֵהִי
רגע שֶׁל חֶסֶד הוּא רְגַע פְּלֵאִי
רגע שֶׁבוֹ הָאֱלֹהוֹת יוֹצֵאת מִהַגּוֹף
רגע שֶׁל קָסֶם מְמַשׁ כְּמוֹ רְחוּף
יֵשׁ בוֹ כּוֹחַ וְעֶצְמָה שֶׁל פְּלִדָּה
וְיֵשׁ בוֹ רִכּוּת וְנוֹסֵט לְגִיָּה חֲלוּדָה
הוּא רְגַע שֶׁל נֶחֶד
בֵּין אֶחָד לְרַבִּים וּבֵין רַבִּים לְאֶחָד
הוּא רְגַע שְׂאֵתָה יוֹדֵעַ שְׂאֵתָה לֹא לְבַד
לְפַעֲמִים אֵתָה חוֹסֵד לְפַעֲמִים אֵתָה נְחָסֵד

רגע שֶׁל חֶסֶד כְּמוֹ לְטוֹף אֲמֵהִי
רגע שֶׁל חֶסֶד הוּא רְגַע פְּלֵאִי

הפוגה מינה גורל

לפחות לדקות בודדות
למשל בנפל הערב

לקראת הלילה
הילדה הקטנה שהייתי

נופלת אל הקלומות, מחכה לפגוש
שוקו נגיל ומשקקי פדור עם הילדות.

לפעמים אני נזכרת
שאני, למעשה, מאשרת.

רומיאו ויוליה

יורם סלבסט

אין תרופה למחרכך שלך, נועה שלי; ובכל זאת, נדיב בחרתי למחול וישבתי אפל להמתין. צונן האביב רפרף וליטף. זוגות ויחידים, סיעה של נשים, התכנסו במבואה. קצפתי בשקט, בשרי חידודין, לבוש לתפארת לרגל הערב, שואל אם תגיעי טרם יגיע משיח.

התמעטו הבריות והחשיך, גווע השאון, תקתק השעון. נעלי לחצו, דמיינתי עינייך, שפתייך, משק עגילייך. התגנב הרהור וחשש, צץ חשד והטריד, הייתכן ושכחת?

דָמְמָה רחבה, נשים וגברים חדלו מלהלך. נותרתי שריד, איש נשכח ובודד בחברת שני יתושים מתישים, דמות טמונה וקבורה, עמוק בספסל עירייה ירקרק.

בטני כרכרה, נחילי הרהורים זחלו והעיקו, אם תבואי מפיצה ניחוחות לפיתוי כיצד תתרצי? אולי, "יכולת לכתוב הודעה בנייד!" ואולי "תשתתף שותפי לחיים?"

ארבע מאות שקל השלכתי לשווא, כי לא בכל יום מציגים בהבימה רומיאו ויוליה. שני מושבים בשורה הרביעית התייתמו מישבן ועכוז.

גבר בודד מושלך על ספסל, ביקש לקנות אהבה מנועה אחת אהובה. איש מגוחך קהל לעצמו בקור מחלחל ומייסר.

סימסתי חושק, במצולות מְכַמְנֵה, סוּד סָפָר חַיִּיךְ, יִבְשָׁה לי. מילים ישנות של תשוקה, לא פג עבורי טעמן. לא שערתי עד כמה דומה אישה חסרה לעצם תקועה בגרון.

עצמתי עיני, דמיינתי לבוש מהוגן, תנועת גוף מפתה, עד שצליל עקבים חלף והטעה. כחכחתי מרה ופקחתי. דפקתי אגרוף מאוכזב בספסל וקיללתי.

קור התגבר ועמדתי לפרוש.

באת, מפתיעה, לא צפויה, מחושך לאור, נעמדת מולי מתבוננת.
"אלוהים", גנחתי, "תגידי כמה, אפשר לאחר?"
קרבת והנחת כפותייך על כתפי. חום ידייך, ניחוחך, הבל פיך, המיסו
צינה נערמה בי. מגע אצבעותייך חמימות רומם בי תשוקה.
אצבעותיי הקפואות מדדו את מתנייך מוודאות. נפלט משפתיי, "אהבה
זה כואב."
פסענו עוד פנימה, האטה ירך המלטפת. על סף האולם נחרצת פסקת,
"לפעמים".

רגע נהרת לבי

לעולם לא תדעי מתי יגיע הרגע שלך
חינה משתרכים בשביל לא מתנה, מלא באבני נגר
ואת מדשדשות שם, כושלת, מאבדת את דרכה,
את עוד לא יודעת, אבל ביום אחד, לא מיחד,
את תפסעי על גבי מרצפות ושם יחכה לך- רגע-
שוליות עלי שלכת ענקיים, יבשים מרשרשים,
תוליות תוליות
ואת הולכת והן קוראות לך לפזר אותן, לבטט
ואת נענית במין שמחה מפתיעה,
וקעלים מרשרשים תחת פפות רגליך הדורכות
וחיוך מתפשט על שפתיה, חיוך לא קטן
משמחה קצת זמן- ונעלם.
בכאלה רגעים, קצת יותר קל לשפח,
את הסיים
ולתחיל מחדש

קסם כפול

אדי פיין

הקסם הגדול הוא שהסיפור הזה התקבל. זה לא אופייני לי – בדרך כלל מסננים אותי. אני מאלה שלא מתקבלים. והנה, קסם: המילים האלה התקבלו, כמו תערובת של קסם אמיתי – נוצת אווז, זנב לטאה, שלוש טיפות מיץ פטל משנת 1984, כפית אגוז מוסקט, ומעט עשן מקליפת אקליפטוס.

אני מדמיין שכאן, ברגע הזה, לאחר המילה "אקליפטוס" התלבטו בוחני הסיפור, אם להניח את כתב היד בערמה של "לא הפעם". הרי החיים הם לא ישות אחת גדולה, מאיימת או מחבוקת. הם מחרוזת של רגעים, פעם פנינה, פעם פלסטיק, פעם חרוז עץ. חומרים שונים, כולם עם חור קטן, מושחלים על חוט דיג שקוף ודקיק, שמיום ליום מתייבש, נחלש ולבסוף נקרע – מוות.

וכמו בכל סיפור טוב, גם כאן יש מערכת יחסים. הנה בתי הקטנה ככנסת ושואלת: "מה אתה עושה?"

היא ממתינה שאסיים להקליד 'עושה', לוקח לי זמן למצוא את סימן השאלה ואת הגרש. אני מתלבט עוד רגע, אם להוסיף גם את המילה 'בא'.

"אני כותב", אני עונה ומנסה לשוות לעצמי פרצוף של הנאה. היא בתחילת כיתה א' ואני רוצה לעודד אותה ללמוד לכתוב.

"לכתוב זה כיף?", היא שואלת.

אני רוצה להודות באמת, שלפעמים כן, אבל לרוב לא. שוקל להסביר לה שזה תלוי אם אתה כשרוני, אם אתה אוהב את מה שיוצא, או מלא ספקות, כמוני.

"נו אבא, תענה", היא מעירה אותי מחיבוטיי.

"לכתוב, זה כיף, זה הכי כיף, ואת יודעת מתי זה באמת הכי כיף בעולם? כשאתה כותב למישהו שאתה אוהב".

היא גירדה בראש, כנראה לא ירדה לסוף דעתי.

"את זוכרת שכתבתי לך סיפור על הדרקון המונזל?"

היא הנהנה, הפנים המתוקות והעגולות האלה, המבט הסקרן, החיוך הטהור שעדיין אינו נושא בעול הציניות, או המרירות. ההנהונים האלו ישתנו בהמשך, החיוכים יתמעטו – מקווה שלא.

"הוא הבריא מאז", אמרתי וצחקתי. היא הצטרפה, אפילו שלא הבינה מה מצחקי, ובדיעבד גם אני לא.

"את נורא מתוקה, תמריל'ה, זה בסדר שאני אמשיך עוד קצת ואז אני אכין לך שוקו?"

עוד הנהון מעורר נחת, שאינו ציות ואינו הסכמה, אלא תנועה משותפת של אנשים קרובים ואוהבים, בתוך המבוך הזה של פניות לא נכונות והיתקעות במקום.

השוקו היה טעים "אתה מכין בדיוק כמו שאני אוהבת", אמרה.

היה מתאים שהשוקו יותר סימן על שפתה העליונה, כמו גל על החוף. עוזר לרייטינג – ילדה מתוקה עם כתם מתוק, אבא אוהב שמציע לה לנגב והיא עם הלשון הקטנטנה שלה מלקקת בתנועה מעוגלת.

בגלל שהלשון קצרה היא לא מגיעה ותמר הקטנה נראית כל כך משובבת.

אי אפשר להדביק ללשון את מטפורת הגל על החוף כי כבר השתמשתי בזה, אבל אולי מטפורה על מגב בשמשה האחורית?

"הלשון כמו מגב קטן וורוד...". ויתרתי על המטפורות והרייטינג ויתר עליי. עזב כמו ענן אבק, נעלם כמו אוויר מתוך חור בבלון, ממתין על גג גורד שחקים אליו לא אגיע לעולם?

אז שנינו יושבים בסלון, היא שותה שוקו, כמו שהיא עושה כמעט בכל יום.

אני הכנתי את השוקו, אותו מתכון שגור: שתי כפיות אבקה בצבע חום בהיר עכברי, מים רותחים עד שלושת-רבעי הכוס, חלב, ערבוב, הגשה, מחמאה וחיבה הדדית.

"אז קוראים יקרים..." , כתבתי והתלבטתי אם לכתוב שלהכין שוקו טוב מספק אותי יותר מאשר לכתוב סיפור טוב. אולי לכתוב שלהיות אבא זה באמת הדבר הכי חשוב, התפקיד שאני ממלא מתוך שליחות והנאה. ואולי צריך לכתוב את הסיפור מההתחלה מנקודת מבטה של הכוס, אשר חשה את מגע ידו הרך של האב אשר מניח אותה בעדינות על דורון השיש האפור, חברתה הכפית זהבה מעסה את קצוותיה ויוצרת מערבולת מים רותחים וחומים, החלב שמשון אשר מנחם אותה והסוף בו היא ממתינה בכיור כמו בתור לקופת חולים. אולי הקסם בחיים הוא היכולת לתאר מנקודות מבט שונות? מה לכתוב לסיום!?

בעוד אני מתלבט, נכנס הדרקון.

הוא באמת הבריא והוא היה רעב. אני ובתי האהובה מצאנו את עצמנו נטרפים.

זה היה רגע קסום, דרקון הוא הרי חיית קסם, לא ?

איחוי

תמר דוד־כריספי

לא כל מָה שְׁנֹשֵׁבֵר –
רְאוּי לְתִקּוּן.
לא כל מָה שְׁנֹשֵׁבֵר,
נִתֵּן לְתִקּוּן.
שֶׁבֶר זְכוּכִית מְדַבֵּק,
לְצַד חֲתִיכָה וְעוֹד חֲתִיכָה
מִקִּים לְתַחֲזָה –
אֲחֻי שֶׁבְרִים!

★

לילך מאיר

אות לאות נוגעת
מקרבת
מרחיקה
נוצרת מלה.
מלה למלה נצמדת
היד רושמת
קורה קסם ונולד לו שיר.
מחשבה מצטרפת למחשבה וספור מתרחש.
עולם שלם של רגש
מצויר על דף
במסע של מלים
מהפכות אל הקורא,
שרשרת שעוברת מהליד עיפול
דור שמוסר לדור את מה שפתבו לפניו
ניצוצות של אותיות
ברק של משפטים
פכה כוכבים נוצרים.

גופיית סבא נעמה קדוש

בגלים עולים בזכרוני
צילילי הרדיו הישן,
המנח על שלחן המטבח הקטן.
מתמוגגים יחד עם ריחות
פטרזיליה טרזה הנקצצת עד זק
בקצב קבוע, כיוצר מנגינה משלו.

וליד קצרת הסלט הצבעוני
נחה לה כפר הלחם הטרזה
רגע לפני שנופרסת בים של אהבה.
ובעוד רגע קט תתפסה
שקבת חמאה נדיבה.

בגלי זכרוני, כמו בגאות
מתמלא לבי געגוע
לאותו חיידך רך ונעים,
ולאותה שלונה לא מופרת
הסותרת את כל התכונה מסביב.
בעודו יושב על כסאו בנחת
בגופיה מהוהה,
שידעה ימים רבים
כמו שרק הוא ידע.
סבא.

פרויקט חיי רויטל קלם

כּוּן הַיְיִתִי גִבֹּר אֶלְפָא
שְׁמִמְסֻגְרוֹת חוֹשֵׁשׁ
וּמְנִשׁוּאִין בְּרַחֲתִי
כְּמוֹ נְמַלֵּט מִפְּנֵי הָאֵשׁ
עַד שִׁיּוֹם אֶחָד פְּגַשְׁתִּי
אֶת אִשְׁתִּי בְּפֶאֶב קָטָן
וּבְתוֹךְ שָׁנָה הַפְּכִנּוּ
לְכֻלָּה וּלְחֻמָּן

וְהַבְּקָר הַתְּעוֹרְרִיתִי
לְעוֹלָם הָאֲמִתִּי
כִּי לִפְנֵי שְׁעָה בְּעֶרְבֹךָ
בְּדִיּוֹק גּוֹלְדָה בְּתִי
וְאִין מְאִשָּׁר מִמְּנִי
וְאִנִּי כְּלִי בְּהִי
אִין בְּכָלֵל סָפֵק שְׁזָהוּ
בְּהַחֲלֵט פְּרוֹיֵקֵט חַיִּי

שירי הייקו יורם סלבסט

הַיְקוּ בְּהוֹנוֹמִיךָ
בְּהוֹנוֹמִיךָ
מִלֵּב לְבֹן הַסֵּדִין
לְבָלְבוֹ לִי הַס

הַיְקוּ עֵץ
בְּשִׂיא הַזְּרִיחָה
בְּעִינוֹרוֹנִי רְאִיתִי
עַד כַּמָּה חֲשׂוֹךְ

הַיְקוּ מָה
תְּשׁוּקַתִּי הָיִיתָ
קוֹבֵיית סוֹפֵר נָמֵס
בְּסִפְלֶךְ עַד פְּלוֹת

הַיְקוּ מְאָרִיךְ
עַל פְּנֵי חוֹלֶךְ
וְצוֹפָה בִּי בְּשִׁנְתִּי
מְאָרִיךְ מוֹתִי

הַיְקוּ מְפִיט
הַתְּהַדֵּק אֵלַי
מְפִיט אֶהְבֵּמֶךָ
מֶךָ צֵץ וְלִבְלָב

נסיעה

חגית בת־אליעזר

כסיתי את אֶת זָדָד על מוֹט הַהֵלוֹכִים
וְהֶרְכָּב עָצַר

רְאִיתִי בְּעֵינַי
אֶת שִׂאוֹ שֶׁל תְּהִלָּה הַהַבְּשֻׁלָה:
תְּדוֹת הַקְּרָבָה
נִחְלָצָה מֵהַגֶּלֶם שֶׁל שְׁקוֹל הַדַּעַת
וּפְרָקָה אֵלַי
בְּנִחְיֹת פֶּרֶפֶר בְּרִיּוֹמוֹ

לֹא יָהִיוּ בִינֵינוּ כְּרִיזוֹת אֲנִיר
רַק מְתֵק רְקֻמוֹת חַיֹּת
עַד שֶׁתִּחַרְכוּ כֹּנְפֵי הַחֲלוֹם
בְּאֵשׁ הַמְּמִשּׁוֹת

ראית נהרת לבי

פעם ראית?

איד שפרפר משתחרר מהגלם

לאט לאט הוא מגיע

בוקע מתוך הפקעת שטונה עצמו לתוכה

הוא לא מאיץ בתהליך

ואחרי שהוא בחוץ, בנסת

הוא מותח את הכנפים היטב

מיבש אותן בשמש

הוא לא חושב

יש לי רק כמה חודשים לחיות

בזבזתי המון זמן בהתגלמות-

והזמן כגלם- הנה בכלל מיותר. לא

הוא סומך על התהליך, ובסופו

הוא יהנה פרפר חפשי

ויפהקה

כמודך

פלא הזריחה גלית גז

בפקר הנשכם, מול זריחה היא נצבת,
ברגע קסום ומפלא במיוחד.
ובעוד היקום מתעורר לו בשקט,
היא צופה בפליאה בנפיו של עולם.
מנסה היא לצרוב בגופה את הרגע,
וצבעי השמים צובעים את לבה,
בגונים של כתם, זהב ותכלת -
כגוני התחישות שבתוך נשמתה.
ולבה מתרחב ונשימתה נעמקת
מול יצירתו הקסומה של היקום המפלא,
ומודה היא בעננה על הזכות הנשגבה,
להביט בזריחה, בכל יום מחדש.

נורה יורם סלבסט

בכף ידך נורה עטפת
סובבת לאט ואור גדלק
קרנים פז מחפן יד
האירו חוף
נרחו בי דבש

חן גלשת מרום כיסא
עליו עמדת לסובב
סחרור סחפני עת נשקת
נהר בך אור
הדס חדש

★

לילך מאיר

את מצילה אותי
מעצמי
את עוגן בשבילי
כשאין לי מי.
את אתי בכל רגע
בכל פנה,
ניצבת איתנה.

את מרפה ומרפאת
את משחררת את מה שמכווץ
נותנת לי אור לנשימה
כשנגמר.

את מצילה אותי.
הופכת צל לאור.
ערפל לבהירות.
את מנקה אותי
מבפנים ומבחוץ.

את מתנה גדולה
אי ביים סוער
את ריקוד בגשם
וקוֹדֵר מחמם.

את שלי ואני שלך.
אל תלכי לי
אל תלכי ממני,
אל תעזבי אותי לנפשי
כי את מצילה אותי.

לא זמן למחשבות מינה גורל

עֲקֹשׁוּ לֹא זְמַן לְמַחְשְׁבוֹת
עֲקֹשׁוּ זְמַן לַעֲשִׂיָּה
זְמַן לְמִדִּיטְצָיָה,
מִיְנֶדְפוּלְגָס,
חֲשִׂיבָה חַיִּיבִית
וּמְגָע.

לְבַעַר אֶת כָּל הַרְעֵה הַנּוֹרֹטִי
אֶת כָּל הַרְעֵל הַפְּגִימִי.
יִוָּשְׁבֵת מוֹל הַיָּם
רוֹאֶה מִיִּשְׁהוּ גוֹלֵשׁ מוֹלִי,
כְּאֵלוּ מְרַחֵף עַל הַיָּם.
הַשְּׁמֵשׁ צוֹבַעַת אֶת הַיָּם בְּכָל מִיּוֹנֵי גְּנָנִים
וְאֲנִי רוֹצֵה לְחַיֹּת
חַיִּים אֲחֵרִים.

קזינו עדנה אפק

"לא יכולה", אמרתי לו" לא יכולה".
"למה?" שאל.
"כי הם ישחקו ויהיה רעש ואני לא יכולה".
"תפסיקי!" הוא צעק. "תפסיקי. אני לא יכול לשמוע את זה.
והוץ מזה אין רעש".
עפרה התחילה להשתולל.
"יש. ואל תגיד לי שאין".
הקליפה של מה שהייתי עמדה שם, זבת עלבון וחרדה.
"טוב. בסדר". התרצה.
"ניסע לקזינו".
לא רציתי קזינו.
רציתי משהו אחר, אבל ידעתי שאם לא אוותר יהיה ריב נורא.
אז אמרתי: "טוב, ניסע".

בתי התפילה המאוחדים קיבלו את פנינו.
אלוהים שר, צרח ורקד מתוך המכונה.
ידיים מכותמות ורועדות לחצו על מקשים.
עפרה אמרה: "וזה לא רעש?"
שתקתי.
לפעמים היא כל כך נגדי שאני פשוט שונאת אותה.
המתפללים לא שמו לב אלי.
הירוק על שולחן הפוקר היה הירוק היחיד בכל קליפורניה לאחר
הבצורת. אפשר היה לגדל ירקות ולשמור על הסביבה...
הונדרדווסר היה מאושר.
עפרה הושיבה אותי בכוח.
"תשחקי". היא אמרה.
"שתי פטריות ועוד סוס יתנו לך חמש נקודות.
הצפרדע הקופצת תהפוך לנסיך ותהיי עשירה.

מי שמשחק על סנט לא ירוויח לעולם".
 "די". אמרתי לעפרה.
 "בפעם הבאה אני לא לוקחת אותך".
 נישק את ערפי.
 פתאום היה כל כך חמוד, משרחקנו ממקור הכאב... והחרדה.
 "להביא לך משהו?"
 "תה", אמרתי. "תה".
 "אבל זה לא טוב לך", צעקו שניהם, יחד.
 "אבל בקולה יש יותר מדי סוכר".
 "אז מים?" שאל.
 וידעתי שיוסיף, "מים שאל חלב" וגו.
 אז מיד אמרתי: "כן".
 כמה מתפללים צרחו בשמחה.
 ראיתי מישהו שתרם לאלוהי הקזינו מאתיים דולר בדקה.
 בחדר האחר "בסיכון גבוה" נתרמו אלפים ומיליונים.
 צהובים, לבנים ושחורים. מוסלמים, בודהיסטים ויהודים ונוצרים,
 מתפללים יחד, והתפילה שוקעת אל תוך המכוונות ומורידה גשמי ירק
 אל השולחנות.
 אחוות התורמים.
 "תפסיקי להיות כל כך ביקורתית", אמרה עפרה.
 "אמרתי לך לא להתערב לי בחיים".
 אבל היא המשיכה.
 אספתי את שירי הדולר שנותרו לאחר הקשת סנט אחר סנט ויצאתי
 למלון.
 היא הייתה שם.
 קצוצת שיער, כמוני.
 יש לנו אותה תסרוקת" אמרה.
 "שלי יותר קצרה", אמרתי.
 "לי יש סרטן", אמרה.
 רצייתי לברוח, אבל המעלית ירדה וירדה.
 חייכתי.
 לעפרה כאבו הלחיים.

סימנתי לה לשתוק והפעם שתקה.
כשהדלת נפתחה נתתי לה לצאת ראשונה, כדי שלא תלך בעקבותיי.
עפרה בכתה.

רציתי לספר לו אבל ידעתי שיאמר: "אמרתי לך שנישאר בבית".
אז חזרתי לבית התפילה ואל המכונות היה עמדי.
חזרתי לחדר ודולר שלם בידי.

ברכות האלף ופלא אסף קורן

פֶּלֶא הוּא בְּהַפּוּךְ אֵלֶיךָ.
כְּמוֹ שְׂאֵדָם צָרִיךְ לְבָרוּךְ מְאֵה בְּרָכוֹת בְּיוֹם
כֶּךָ הָאָדָם צָרִיךְ לְהַפִּיר
בְּאֵלֶיךָ הַפְּלְאִים הַקְּטָנִים שְׂקוּרִים אִתּוֹ
בְּפֶלֶא הַזֶּה שְׂנַקְרָא חַיּוֹ

דוקטורט חגית בת־אליעזר

אתה לא שלי מהבית בלשון גלדי הגן
לכן לא משפיעה על משנאות התנועה שלך
אך כשקו מחזירות אותך אלי
אין שמחה ממני בכל היקום המחשב הזה

ובכל זאת יש בי אמונה במקלולים
דוגמת בטחון זריסת יום המחר
אפילו כשאתה מתרחק בקו לשר ואינסופי
אני טועה שזהו רק מעגל גדול יותר

הכוכבים שלי נעמה קדוש

עם רדת חשכת הליל,
תחת כפת השמים
עוצמת את עיני.
סופרת אחד אחד
את הכוכבים שלי.
אלו המאירים את לבי
כאן, על פני האדמה.

דנה אדרי־פינבלט
עדנה אפק
חגית בת־אליעזר
מינה גורל
גלית גז
תמר דוד־כריספי
נהרת לבי
לילך מאיר
יורם סלבסט
אדי פיין
נעמה קדוש
אסף קורן
רויטל קלם
יעל שדה